

Du lytter til nationsmagerit, en podcast om virkelig forbrødelser, der rammer og lammer et landsbefolkning, middag er Thomas Klingby.

Det du nu skal høre er en sand historie fra England, hvor et forældrepark gennemgår det værste marerit man overhovedet kan forestille sig.

Det er en sag, der stadig vækker mange store følelser i hele England, og det er en sag, som udvikler sig til at blive et af landets sværeste retselige dilemmaer på grund af gærningsmændenes aller.

Det er fredag efter Fogosts i shoppingcenteret Strand, i midten af Liverpoolforstaden Boodle.

Centret er de lokales fortrukgønde indkøbstede, men mange bruger også centret som et hæng udsted, hvor tiden kan slås i hjælp når den føles for lang.

Både for pensionister og for skolelever.

Centret er endnu ikke fyldt op af myllertidens menneskemængde, men alligevel er der en summende følelse af liv mellem de forskellige butikker.

Denise er hjemmegående husmår og har taget centret sammen med sin toårige søn James for at handle ind til weekenden.

Hun ved af erfaring, at centret bliver fyldt af mennesker ud på eftermiddagen, så hun har valgt at tage derhend lidt tidligere.

Så hun kan få de varer, hun skal bruge.

James er ikke godt humør.

Det er spændende for den toårige at være centret, hvor han kan se alle de andre mennesker.

James er slet ikke genert.

Selvom man ikke forstår alt hvad han siger, elsker han alligevel at snakke med alle.

Med sit store skævesmil vækker James ved at gang et smil igen hos folk uanset om det nabo eller butikshansatte.

Med sådan en lille charmetroll kan selv en lille tur i centret godt blive langt, når man skal snakke med alle.

Som alle andre børn har James aldrig travt.

Han går i sit eget tempo og hygger sig i sin helt egen verden.

Denise skynder lidt på James.

De har lige på ærner mere, end James' far kommer hjem fra arbejde, og de alt sammen kan begynde weekenden.

Det sidste hun mangler er at besøge hos slakteren.

James står udenfor butikken og kigger på alle de folk der går forbi.

Denise overvejer om hun skal tage ham med ind til slakteren.

Hvis hun selv lige handler godt i lyn hurtigt.

Hun lader derfor James stå et øjeblik for sig selv, og vinder sig mod slakteren, hvor hun bestiller sit kød fra glasmåndtren.

Kote letterne vejser og lægge sin pose, og Denise betaler.

Hun tager pose, og vinder sig mod James igen.

Men James er der ikke.

Denise løber ud af butikken, hvor hun kan se begge retninger.

Der er ikke skyggen af James nogen steder.

Hun bliver bange og kalder på ham, men der kommer ikke noget svar.

James er væk.

På dette tidspunkt i februar 1993 er bygdelen budtlet blandt de fattigste i hele England med en

enorm arbejdsløshed.

Siden de økonomiske kriser i England i 80'erne og 80'erne, har det været svært for området at skabe job og vækst.

Med arbejdsløshedene og fattigdommen følger en masse sociale problemer, herunder alkoholisme, vold og psykiske lidelser for barne og nunfå.

Det har store omkostninger for mange familier, der forsøger at overleve i skyggen af den massive arbejdsløshed.

Også skolerne mærker krisen.

De har et stort sociale ansvar for at danne en ramme for børn og unge, hvor de udfordres og samtidig føler de trygge.

Når skolen ikke er i stand til at løfte det ansvar, er der ikke noget, der holder børnene tilbage.

De bliver overladt til sig selv.

Det kan føles som om ingen bekymrer sig om dem.

Og så er det sjovere at pjække og lave alt muligt andet.

Da Denise opdager, at James er forsvundet, løber hun hen til receptionen i shoppingcenteret som det allerførste.

Panisk fortæller hun, at James er blevet væk fra hende, og receptionisten melder det straks overcentreds højtaler.

Denise begynder, at febril skal løbe rundt i hele centeret for at lede efter James.

Hun løber ind i butikkerne, ude på gangene, hun kalder på ham igen og igen.

Hun løber tilbage til receptionen for at høre om nogen har set ham, men der er ingen meldinger.

Når man leder efter sit barn, føles hvert minutt som en time.

Denise løber rundt i hele centeret flere gange, mens hun kalder.

Hun løber en dag ud på gaden for at se efter ham, men James er ikke at se nogen steder.

Klocken nærmer sig nu tre om eftermiddagen, og vintermørket er ved at træne ind over byen.

Det er koldt i buddel i februar måned, særligt når solen er væk.

Førre minutter efter James er meldt savnet, ringer receptionen til gadebetjenten, som sigulerer i området.

Hun ankommer med det samme.

Denise ved selvfølgelig, at når politiet bliver tilkaldt, så er det alvorligt, og hendes desperation vokser.

Når lille barn forsvinder, er den første time den mest kritiske.

Barnet bevæger sig som regel rundt i sin egen verden, og når derfor sjældere ret langt.

Chancen for at finde barnet er derfor stor inden for den første time.

Men mindre selvfølgelig, at barnet er blevet taget af nogen.

Betjenten forsøger som det første at danne sig et indtryk af James.

Er han typen, der kunne finde på at gå for sig selv, eller har han brug for at være tæt på sin mor?

Denise er svært ved at koncentrere sig om at tale med betjenten.

Hun ved at noget er helt galt, og hun vil bare finde James med det samme.

Et par timer går uden sporet James, og betjenten opererer nu ude fra at noget kriminelt kan være skit.

Mørket er faldet på, og chancen for at James stadig er i centret eller lige omkring er meget små.

Hun ringer til politistationen, og inspektøren overtager sagen.

Som det første sendes sin elemang med James ud til samtlige betjente på arbejde, så alle kan være

på udkik efter den lille dreng på to år.

Samtidig sættes andre betjente til at gennemse det omfattende videomateriale fra overvågningskammererne i shoppingcentret.

Politiet modtager et tip fra et vidende, som fortæller, at hun så et lille barn grad ved kanalen, der løber lige ved siden af centret.

Frygten er nu, at James er løbet ud af centret, og ved et uheld at falde i kanalen uden mulighed for at komme op igen.

Betjente gennemser området omkring floden med lommelykter.

10 minutter over 1 om natten ringer en betjent til politiinspektøren.

Der er noget på overvågningskammeret, som han skal se.

Inspektøren skynder sig ind til centret og ser med på skærmen.

Kameret har fanget James, men James er ikke alene.

Han går hånd i hånd med to ældre drenge, og på overvågningsbillederne kan man se dem før James direkte ud af centret.

Og i blikligt skiftes fokus i sagen.

Det handler ikke længere om at finde en dreng, der er fadet vil, men om at finde de to drenge, der har taget James med sig.

Sagen om James behandles nu som en regulær kidenabning.

Det store spørgsmål er selvfølgelig, hvor de to ældre drenge har ført James hen, og hvorfor de har bortført en toårig dreng.

Det er på en måde betryggende for politiet, at de to andre børn, der er gået med James og ikke en voksen, det virker mere uskyldigt.

Måske er de gået ud for at lege et sted, måske er de gået hjem til en af dem. Had det været en voksen, der bortførte James, måtte man formåde alle mulige, ubehagelige motiver.

Men to mindre år i drengen, hvor slemt kan det være.

Ud fra optagelserne på overvågningskamerandet kan politiet fastslå, at der gået mindre end to minutter fra Denise kigger væk til, at de to ældre drenge har ført James hele vejen gennem centret og ud af den modsatte indgangstør.

Selvom det tydeligt ses på videoen, at James bliver ført væk af to ældre drenge, er kvaliteten af overvågningskamerandets billeder så dårlig, at det svært at identificere de to ældre drenge.

Denise og Ralph, James' far, kan i hvert fald ikke genkende dem.

Udover vidnede, som så en grejende dreng ved kanalen, har politiet intet spurgt at gå efter.

Næste morgen, 17 timer efter James' bortførelse, går begge forældre grejende på tv for at bage om hjælp til at finde James.

Disparationen er malet i begge deres ansikter. Politiet viser stillebiller fra videoen, hvor de to ældre drenge kan ses.

Politiet beskriver de to drenge som ved og teenager, den ene har en lederjak på.

Hoppet er, at nogen har set noget. Det er måske et spæntligt håb, men lige nu har man intet andet at gå efter.

James kan være vores om helst.

I løbet af lørdagen ringer al masse sejer ind til politistationen med informationer, idéer og spørgsmål til efterforskningen.

Mange ringer også ind og udtrykker medfølelse for de to forældre.

Samme dag rapporterer tv-hold fra centret, hvor det er tydeligt at se, at alle forældre holder ekstra

godt fat i deres børn efter nyheden om bortførelsen af James.
Politiet bliver ved med at køre rundt i området og lede efter James samtidig med at potentielle vidner kontaktes for at høre om de har set noget.
Timerne passerer noget sløst afsted uden sporet af den lille dreng.
Som efterforskningen nærmer sig lørte aften, mere end 24 timer efter James blev væk, stiger frygten for at noget meget alvorligt er sket med ham.
En ugen natt uden søvn for de to forældre med tanker, der racer gennem hovedet uden ene.
Hvor er der søn? Hvad der skete?
Det er et vågend marigt.
Næste dag, søndag, er Denise ude at køre med en betjent og få fået et luft at lede videre.
Der er ikke været mange øjeblikke med i ro i sindet, men køreturen hjælper en lille bitesid.
På Denise' katastrofetanker. Så ringer betjentens telefon.
Hun får besked på at køre tilbage til stationen med det samme og samtidig sluk for radioen.
Denise kan mærke, at noget er sket.
Hun bliver panisk. Hvad er det, der er sket?
Først vil betjenten ikke svare, men Denise bliver ved.
Har de fundet James?
Betjenten giver efter, hun ikke er langsomt og bekræfter.
Er han i gode behåld? Lever han?
Betjenten ryster på hovedet.
Efter tip fra et vidende har politiet fundet James.
De finder ham liggendevidt i Jernbanespor, næsten 4 kilometer væk fra shoppingcenteret.
Der er gået 45 timer siden han forsvarer.
James krop bærer tydelige mærker og åbne sår fra utalig slag og anden vold udført imod ham.
Hvilket af slagene, der har taget livet af ham, er ikke til at sige.
Kidnapplingssagen er blevet tændt drabsag.
Spørgsmålet er nu, hvor vidt de to ældre drengene, der er kidnappet James, også er emolveret i drabet på ham.
Uansigt deres skyld eller uskyld er det nødvendigt, at politiet finder dem.
Alle betjentene har selvbørn, og de kan levende sætte sig ind i den smerte, som Denise og Ralph må føle.
Selv de betjente, der har fri, møder ind for at hjælpe med at finde de to efterlyste ældre drengene.
Inspitiøren holder en update.
Han beskriver drengene som 12-15 år, over de muligvis har været i kontakt med myndighederne før.
James havde maling på sig, så det er sandsynligt, at drengene også har fået maling på sig.
Et hold går i gang med at søge politiesystemer efter dreng i området mellem 12-15 år, der tidligere har været emolveret i voldlæret fær.
I løbet af de næste to dage bliver 60 drenger afhørt, uden at det leder til noget konkret.
Politiet går igen på tv, men er pælt om hjælp fra befolkningen til at identificere de to drengene, der efterlyses.
Politiet bliver særligt borger, der befinder sig i området fra shoppingcenteret til tobanen, om at være opmærksom.
Det medfører igen en masse opkald, og særligt et af dem er interessant for politiet.
Det kommer fra ejeren af et firma, der ligger på ruten.

Han fortæller, at hans firma har et overvågningskamer, der peger mod deres parkeringsplads, og at han har set tre drenge på videoen.

Politiet får videoen over til stationen, og selvom det er dårlig kvalitet, er det tydeligt, at det er James sammen med de to drenge.

De går med siden af en lav mur, og ude fra murens højte kan politiet vurdere drengenes højte.

Konklusionen er overraskende.

Drengene er ikke mellem 12-15 år, de nærmer 10 år gammel.

Nyheden når offentligheden, og allerede næste dag er der gennem Brud i Sagen.

En kvinde fortæller, at hun var hos nogle venner fredag aften, og laver mærke til, at deres søn kom sent hjem mod rød og beskidt, og med maling på tøjet.

Drengen er 10 år.

Inspektøren får navnet på drengen, og ringer først til skolen for at høre, om han var i skole om fredagen. Det var han ikke.

Inspektøren får også navnet på en anden dreng, som heller ikke var i skole om fredagen.

De to drenge vinder, og de pjekker ofte sammen.

Inspektøren får også et billede af de to drenge, og kan konstatere, at der er store ligheder med stille billedet fra overvågningskameraet.

De to drenge, der sidst så James i livet, er fundet.

Torsdag morgen, den 18. februar 1993, 6 dage efter moret på James, møder politiet op på de to drengens hjemadrasser.

Navnene på de to helt til anonyme drengen bliver med tiden nogen af de mest afskyede og berøgtede.

Robert Thompson og John Venerbos. John bliver hentet først Robert lige bag efter.

Vækket dreng er bange, og Robert begynder at græde med det samme.

Uanset hvor erfaren man er, er det en meget speciel oplevelse for en voksen politi-betjent, at møde op på en hjemadrasse for at anholde en tiårig dreng for mor.

Ved de overhovedet hvad mor betyder, forstår de konsekvenserne. Betjentene skal være helt sikre på, at drengene forstår hvad der sker, og at alt det de siger er vigtigt.

Drengene tages med på hver sin politistation om aftenen begynder afhøringerne.

I sin første afhøring nægter John overhovedet af været i centret.

Betjentene fortæller ham, at de har fundet hans og Robert's fingeraftryk på en roede centret. Det indræk på noget for John, som fortsætter mere nægte.

På samme tid bliver Robert afhørt, og han fortæller med det samme, at han godt husker, at han så James i centret.

Robert indrømmer altså, at han var i centret, og at han var der sammen med John.

Robert fortæller også, at han sagde til John, at de skulle aflever James tilbage. Det ville John ikke.

Selvda John hører, at Robert har tilstået de været i centret, og at de to lille James, nægter han stadig han været i centret den dag.

John insisterer på, at han ikke har slået James i hjæl.

Han forklager, at han har en lille bror derhjemme, og så siger han noget meget mærkeligt og overhyggeligt.

Hvis jeg ville slå en baby i hjæl, havde jeg jo bare slået min egen bror i hjæl, ikke?

Inspektøren spørger Robert om James sagde noget under vejs. Robert svarer, det gjorde han.

Inspektøren spørger, hvad James sagde. Robert svarer med et ekko af James' pipende bangestemme.

Jeg vil have min mor.

Næste dag, efter drengen har sået på det, indrømmer John, at han var i centret.

Betjenten spørger, hvis idé det var at tage James. Det var mig, svarer John og fortæller.

Og Robert sidder og slår ham i hjæl.

Bækket drenget tilstår drabet på James, og den 20. februar 1993 bliver tiårig Robert og John anklagede for overlagt mor, som de øngste drabsteltagelige i England i 100 år.

Med et er de to drenge blevet de mest forhatte mennesker i landet.

Hele England har fuldt med, siden James blev bortført fra shopping-centret,

og hele befolkningen deler Denise and Ralphs uberlige sorg, da omstændigheden omkring James' død kommer frem.

Folkestemningen ændrer sig retikelt, da offentligheden forstår omfagnet af den vold, der er påført James,

og at den nærmeste har karakter og tortur.

Oplysningerne tænder en voldsom vrede i befolkningen.

At nogen overhovedet kan finde på at gøre noget så bestjælsk ved en lille dreng på to år, vækker primale følelser i stortid alle britiske forældre, og en hel del voksne uden børn, og hadet blusker op.

Det ændrer ingenting, at gærningspersonerne selv er børn.

De ligner ikke monstre, de ligner bare to små forvidere drenge,

men hvis de var de gjorde, var de bevidste om, at de slog et andet menneske ihjel, havde de und i sine, det tror de fleste mennesker.

Som drengene ikke er dømt i nu, har folkesdomstolen dømt dem som uskabet selv.

På dagen for drengenes fremstilling i retten, har han enormt folkemængde taget opstilling for en ret huset,

hvor drengene officielt tiltales for drabet på James.

Da drengene ankommer i hver deres politibil, angrebes bilerne med sten og køler fra den vrede folkemængde.

En mand kasters op på bilens kølerhjemme for at få den til at stoppe.

Politibiltjente må gribe ind og der opstår til mulds.

Den 1. november 1993 går ret sændig gang. Den er spektakulær, og hele store Britannien følger med.

På Anklædbænken sidder de to drenge nu kun omtalt som dreng A og dreng B.

De har mørke indadvente øjne. På grund af forbudelsens karakter behandles de to mindre år i drengene juridisk som voksne.

Der tages altså ikke særlig hensyn til deres aller.

Ratslæn kan fortælle, at James havde hele 42 separatiskader, som følger af minimum 30 slag, for at sæde inden spark eller slag med sten, mursten eller metalobjekter.

Den 1. skade opstod ved kanalen, hvor Robert forsøgte at locke James til at hoppe ud i vandet, da James ikke ville blev Robert så vred, at han lyftede James op i luften og kastede ham ned på fortåget.

Her fik James den 1. alvorlige skade i hovedet.

De efterfølgende skader blev påført over 1-2 timer, indtil drengene ankom til jernbaneskinne, hvor James' lille krop ikke kunne mere.

At drengene fortsætter med volden over så lang tid uden at finde anledning til at stoppe eller

fortrøde,
indikere drengene handlet bevidst om et formål om at slå James i lille.
Anklæren indkaller i alt 38 vidner, da alle har set de 3 drenge gå fra shoppingcenteret til jernbaneskinne.
Selvom James tydeligvis var ked af det og ville væk, var der ingen voksne, der griber ind.
Mange vidner fortæller, at de ikke ved, hvordan de nogen sinde kan tilgive sig selv.
Hvis de ikke ved, hvordan de skal gøre sig selv.
Hvis de ikke ved, hvordan de skal gøre sig selv.
Hvis de ikke ved, hvordan de skal gøre sig selv.
Hvis de ikke ved, hvordan de skal gøre sig selv.
James' mor Denise har ikke været til stedet under hele retsagen.
Hun kan ikke bære sygen af de to drenge, der tog hendes dreng fra hende.
De møder først op på dagen for domsavsigelsen, for at se de to drenge med sine egne øjne for første gang.
Julien afleverer deres afgørelse til dommeren, som læser den.
Der er totalt stille i retslokalet. Det er som om, at ingen tør trække vej.
Dommeren spørger om Julien er sikker i deres afgørelse.
Juli får manden rejse sig og bekræfter, at de er enige.
Hvis de ikke ved, hvordan de skal gøre sig afgørelsen op, drengene dømmes for overlagt mord, og skal begge forvares i minimum 8 år.
Der går det sus gennem retslokalet.
Robert giver spørg om panisk efterværet, mens John bryder ud i gråd.
Umedbart efter domsavsigelsen anbringes de begge på hver deres børnehjem uden adgang til omverden.
Deres almindelige rettigheder hæver til frihed af inddraget.
Fordrængenes egen sikkerhed er deres opholdsted himmelrigt, og retten nedlægger navne og presseforbud for drængene.
Der er god grund til himmelskrammeriet.
En mand fra Folkemængden uden retslokalet siger på direkte tv, at han synes, at retten skal have drængene gå,
så folk kan tage sig abben på deres egen måde, under forstået, at man vil slå de to dræng i hjælp.
Manden er ikke alene om, at det havde til de to drængene.
Indicerede lønstemning har bredt sig, og politiet må flere gange beskytte de to drængene mod Folkemængden.
Det er tydeligt for myndighederne, at de står over for en dobbelt opgave med de to gærlingspersoner.
På den ene side skal drængene afsone deres dom, og nå til et punkt, hvor de forstår alvorligheden af deres handlinger,
med det formål, at de ikke længere skal udgøre en trussel fra samfundet.
På den anden side skal drængene gennemgå en forvandling, så de ikke længere kan genkendes, når de en dag har afsonet deres dom.
Hvis ikke de holder sig anonyme, er der stor risiko for, at de vil blive fundet og slå i hjælp.
Myndighederne har altid stået over for sådan en opgave, og de to drængene bliver til et slags sociale eksperiment.

Samtidig med, at drængene ikke må glemme, hvad de har gjort, skal de prøve at glemme, hvem de selv er, så de kan indtage en helt ny identitet.

Over de næste otte år gennemgår John and Robert et forløb, hvor de får en ny identitet, inklusive navn, fødselsattest og pass.

De aflæger deres Liverpool-aksang, og tillæger en nyaksang, som passer til de nye steder i landet, de skal bo.

De lærer samtidig vigtighederne af, at de for resten af deres liv skal holde deres sande identitet hæmmelig.

Hvis siden af identitets forvandling modtager drængene også almindelige undervisning.

Undervejs har drængene ingen kontakt med hinanden, men får besøg hver tredje dag af deres forældre.

I den første tid leder John and Robert af svær PTSD med angstandfald og meget ret om deres forbrødelse.

De to drængs udvikling overvås og rapporteres to gange om dagen, og efter otte år er de begge klar til at blive løslet på prøve.

Det sociale eksperiment skal møde virkeligheden.

Hvad er ren unskab?

Er det at bevidst påføre andre mennesker lide til at død?

Hvis den kriminelle handling adreder følelser, f.eks. jalossi, desperation, vrede eller hevn, kan vi måske godt forstå det,

også selvom vi som samfund på ingen måde kan acceptere det.

Men det er ikke nødvendigvis undt.

Så længe vi kan finde et motiv for drab, har vi mulighed for at forstå hvorfor det er skit.

Når vi ikke forstår hvorfor noget sker, opstår unskab som en definition.

I de fleste drab sager spiller motivet en vigtig rolle, som samfund ønsker vi at forstå hvorfor noget kriminelt sker.

Så længe det ikke handler om børn.

Hvis offerede at barn ophører en hver forståelse.

Børn er jo per definition uskyldig, og der må for alt i verden ikke ske dem noget.

Forbryderen, der påfører lideelse på et barn, bliver fordømt i samfundet som den laveste af alle.

Selv i fængslerne mod de, der har forgrebet sig på børn, beskyttes fra de andre insatte.

Det store dilemma opstår, når forbryderen selv er et barn.

Vi forstår simpelthen ikke motivet.

Vi spørger os selv om børn kan være født unne.

Eller er det noget de tillærer, og i så fald, hvornår går barnet fra at være uskyldigt til at være undt?

Er det noget, der ligger i generne, i samfundet?

Eller er det som følger en hård opvægst brede af fattigdom, depression eller vold?

Opstår det måske fra ydre påvirkninger, eller er computerspil, film eller at se voksne mennesker opføre sig dårligt over foran anden?

Hvad kan være et barns motiv for at slå et andet barn i hjæl?

Efter grundige undersøgelser vurderer retten i 2001, efter godt 8-års anbringelse, at John og Robert ikke længere udgør en trussel mod samfundet.

Og de bliver begge prøvelig slat.

De nu ikke længere drænge, men unge mænd på 19 år.

Ved deres prøvelødsledelse indgår begge mændene aftale med staten.
I resten af deres liv må de vække en kontakt af hinanden eller vende tilbage til deres barndomsby.
De må ikke fortælle nogen om deres tidligere liv, og de skal jævnligt henvende sig til deres
tilsynsførerne.
Beyderligere kriminalitet skærper bestærre straffe.
Det sociale eksperiment får både en positiv og negativ udgang.
De to barnemurderere udvikler sig nemlig helt forskelligt.
Robert lever et normalt liv et sted i England.
Han lever under en anden identitet, og derfor er det skjult.
Han overholder fortsat til en aftale med staten.
John dermed overholder ikke sin aftale.
Siden sin prøvelødsledelse har han været i fængselet i to omgange.
Begge gange for besiddelse og deling af pornografisk materiale med mindre røje.
Samtidig med han flere gange har været hjem i sin fødeby.
Han er nu tilbage i fængselet, hvor der indelænge er en høring om en mulig ny prøvelødsledelse.
John er i dag omkring 40 år.
Indtil tyder på, at han kan vende sit liv væk fra den kriminelle løbane.
Han virker ødelagt inden i.
Lille James' familie var meget utifredse med den første prøvelødsledelse,
og de arbejder stadig for, at John skal blive i fængsel resten af sit liv.
De er ikke alene om det arbejde.
Mange mennesker i England er blandt andet via private grupper på Facebook,
stadig aktive i jakten på John's sane identitet, og hvor han befinder sig.
De nye domme for børnepornografi har ikke gjort tingene bedre for John,
som stadig er ét af landets mest berygtede for hadteminsker.
Når staten overvarer en mulig ny prøvelødsledelse,
vil de ikke kunne se på, hvorvidt John udgør en trussel for samfundet.
De vil også se på, om samfundet udgør en trussel for John.
Det er der meget, der tyder på.
Denise and Ralph fik et barn mere et års tid efter James død.
Denise har senere udtalt, at det var hvad der fik hende igennem livet uden James.
Siden blev forældrene skilt, men har begge giftet sammen med nye partnere og stiftede nye familier.
Familier, der altid vil have en søn og en bror, der hedder James,
og som lever videre som et lille kærlighedsfyldt mende.
Du har lyttet til nationsmaret, men du skrept af Johan K. Jensen.
Redigeringen lyd og musik af Gustav Nyeport.
Serierne er produceret af BuddyBuddy for Ali.